

siąg kart obiektów rzeźbiarskich z XIX i XX wieku utraconych podczas II wojny światowej. Obecnie współpracuje z Instytutem Sztuki PAN w Warszawie, a także Redakcją Polskiego Słownika Biograficznego, pisząc biogramy polskich artystów, przewidziane do kolejnych tomów obu słowników. Utrzymuje stały kontakt jako wykładowca z Uniwersytetem Trzeciego Wieku w Lublinie, Tomaszowie Lubelskim oraz Świdniku, a także z Filharmonią Lubelską, przygotowując tam, w ramach Akademii Muzyki i Plastyki, prezentacje z zakresu sztuk plastycznych, wpisujące się w określone tematy muzyczne (oferta jest skierowana do szkół ponadpodstawowych Lublina i regionu). Od paru lat związana jest z Domem Kultury LSM w Lublinie, gdzie w ramach tematów przewodnich „Niespiesznie po Lublinie”, „Czy artysta może być kobietą”, „Galeria arcydzieł”, prowadzi cykliczne wykłady z historii sztuki, popularyzujące wiedzę o znanych i mniej znanych artystach oraz artystkach, a także wybranych arcydziełach sztuki europejskiej.

Elżbieta Matyaszevska
– historyk sztuki, doktor nauk humanistycznych, absolwentka historii sztuki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Była pracownikiem Instytutu Leksykografii KUL – redaktorka i autorka haseł z zakresu sztuki religijnej, zamieszczonych w *Encyklopedii katolickiej*. Przez lata współpracowała z redakcjami lubelskich i warszawskich periodyków, publikując relacje z wystaw sztuki dawnej i współczesnej, a także cykliczne teksty z zakresu historii ubioru, mody i rzemiosła artystycznego. W ramach prac związanych z gromadzeniem informacji o stratach kultury polskiej, prowadzonych przez Wydział do spraw Strat Wojennych Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, przygotowała kilkadzie-

Jest autorką książki „*Wierzę w cuda nie od dziś*”. *Religia w życiu i twórczości Jana Matejki* (Lublin 2007), współautorką albumowego opracowania *Matejko. Obrazy olejne. Katalog* (Warszawa 1993), autorskich rozdziałów w kilku publikacjach zbiorowych dotyczących ikonograficznej obecności zwierząt w dziełach sztuki, referatów posesyjnych podejmujących problematykę sztuki religijnej oraz kilkudziesięciu publikacji naukowych i popularnonaukowych z zakresu ikonografii chrześcijańskiej i malarstwa polskiego. Jest członkiem Stowarzyszenia Historyków Sztuki.

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

CZWARTKI ZE SZTUKĄ
Spotkanie z historykiem sztuki
dr Elżbietą Matyaszevską
MISTRZOWIE I ICH DZIEŁA
Malarski żywot
Ferdynanda Ruszczyca

Ferdynand Ruszczyk, polski malarz, grafik i rysownik, był jednym z wybitniejszych przedstawicieli symbolicznego nurtu sztuki Młodej Polski. Malował głównie pejzaże, będące obrazowym znakiem akceptacji polskości i przywiązania do ziemi przodków. Zajmował się też scenografią i projektowaniem kostiumów teatralnych. Tworzył plakaty, zaproszenia, znaczki, druki ulotne, a także szatę graficzną książek oraz wielu wileńskich periodyków. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości współtworzył Wydział Sztuk Pięknych wileńskiego Uniwersytetu im. Stefana Batorego, a następnie został jego profesorem i dziekanem. Był niestrudzonym propagatorem sztuki Wilna i Wileńszczyzny, brał aktywny udział we wszelkich przejawach życia artystyczno-kulturalnego tego miasta.

Przyszły artysta przyszedł na świat 10 grudnia 1870 roku w Bohdanowie pod Oszmianami w obwodzie grodzieńskim (obecnie na terenie Białorusi). Ojcem był Edward Ruszczyk, oficer wojsk carskich i następnie wyższy urzędnik Lipawsko-Romneńskiej Kolei Żelaznej, a matką Anna Alwina Munch, Dunka z pochodzenia, wychowana na Łotwie. Jego dzieciństwo, szczęśliwe i beztróskie, upłynęło głównie w Lipawie na Łotwie, a następnie w Mińsku Litewskim, gdyż rodzice po Powstaniu Styczniowym musieli na niemal 30 lat opuścić Bohdanów.

W roku 1883 Ferdynand rozpoczął naukę w mińskim gimnazjum o profilu klasycznym, pobierając dodatkowo pierwsze poważne nauki

rysunku na prywatnych lekcjach u Kuźmy Jakowlewicza Jermakowa, absolwenta Akademii Sztuk Pięknych w Petersburgu. Naukę w państwowej szkole ukończył z wyróżnieniem w roku 1890 i zaraz po maturze, zgodnie z życzeniem ojca, wstąpił na Wydział Prawa Uniwersytetu Petersburskiego. Tajniki prawa zajmowały Ferdynanda jednak niezbyt długo, bo już po pierwszym roku zdecydował się na dodatkowe studia i jako wolny słuchacz zaczął uczęszczać na zajęcia do Petersburskiej Akademii Sztuk Pięknych. Z Wydziałem Prawa rozstał się na dobre w roku 1892 i rozpoczął regularne studia w zakresie sztuk pięknych. Jego pierwszym nauczycielem malarstwa w Akademii Petersburskiej był Iwan Iwanowicz Szyszkin, pejzażysta i współzałożyciel stowarzyszenia artystycznego „Pieriedwicznicy”. Pod jego kierunkiem młody artysta pracował dwa lata, by następnie przejść do pracowni Archipa Iwanowicza Kuindziego, wybitnego pejzażysty i ucznia Iwana Konstantynowicza Ajwazowskiego. Akademię Petersburską ukończył w listopadzie 1897 roku, uzyskując oficjalny tytuł artysty, a dowodem zaakceptowania go jako dojrzałego malarza może być fakt zakupienia jego dyplomowej pracy „Wiosna” przez Pawła Tretiakowa do znanej galerii w Moskwie. Dobrze wykształcony i w pewnym sensie spełniony artystycznie Ferdynand powrócił w rodzinne strony i zamieszkał w Bohdanowie, ponownie pełniącym od połowy 1896 roku funkcję rodowego gniazda.

Dom Kultury
Lubelskiej Spółdzielni Mieszkaniowej

CZWARTKI ZE SZTUKĄ
Spotkanie z historykiem sztuki
dr Elżbietą Matyaszewską
MISTRZOWIE I ICH DZIEŁA
Malarski żywot
Ferdynanda Ruszczyca

Spotkanie odbędzie się
w czwartek 14 lutego 2019 r. o godz. 17.00
w sali widowiskowej Domu Kultury LSM
w Lublinie, ul. K. Wallenroda 4a, tel. 81 743 48 29
www.domkulturylsm.pl
Wstęp wolny